

Prelāta vēstule (augusts 2013)

Prelāts pateicas Dievam par svētīgā Jāņa Pāvila II un Dieva kalpa Alvaro del Portiljo starpniecībai piedēvēto brīnumu atzīšanu, aicina lūgties par Jauniešu dienu Riodežaneiro augļiem un turpina savu katehēzi sakarā ar Ticības gadu, komentējot Credo.

12.10.2013

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Domājot par augusta mēnesi, uzreiz prātā ienāk doma par mūsu Māti - šo dārgumu, kas ir Baznīcas pirmtēls. Vērsīsimies šajās nedēļās jo īpaši pie Vissvētākās Jaunavas Marijas, lai viņa no Vissvētās Trīsvienības izlūdz priekš mums tīru dzīvi, lai palīdz mums mūsu saskarsmē ar Patiesību, kas ir Dievs, visā un vienmēr padara mūs, es atkārtāju, par sievietēm un vīriešiem ar tīrām dvēselēm, kas ir ļoti uzticīgas Dievam, jo tā mēs vairāk kļūsim par Baznīcu, vairāk par Opus Dei.

Rakstu jums no Brazīlijas – zemes, kur nupat ir beigušās Pasaules jauniešu dienas. Tās bija ar lielu garīgu intensitāti piepildītas dienas Svētā Tēva tuvumā, kopā ar bīskapiem, priesteriem un miljoniem ticīgo, kas bija ieradušies Riodežaneiro. Es saliku jūsu lūgšanas un jūsu darbus Dieva priekšā ar lūgumu, lai garīgie un arī cilvēciskie augļi mūsos un cilvēkos, kas mums ir

visapkārt, būtu bagātīgi un lai dievišķā sēkla, ko Svētais Gars iesējis daudzās sirdīs, nobriestu Baznīcas un visas pasaules labumam.

Pagājušais mēnesis ir bijis bagāts ar Dieva dāvanām. Tas sākās ar enciklikas *Lumen fidei* (Ticības gaisma) publikāciju, ar kuru pāvests Francisks noslēdza trilogiju par dievišķajiem tikumiem, ko bija sācis pāvests Benedikts XVI. Aicinu jūs apcerēt to mierīgi un nesteidzīgi, lai jūsu prāts piepildītos ar gaismu un griba tiektos ar lielāku dedzību iesaistīties jaunajā evaņģelizācijā.

Enciklikas publicēšanas dienā – 5. jūlijā kļuva zināms arī, ka Pāvests ir aprobējis brīnumu, kas tiek piedēvēts dona Alvaro starpniecībai. Tas paver ceļu viņa beatifikācijai. Tajā pašā dienā pāvests Francisks aprobēja brīnumu, kas bija nepieciešams, lai būtu iespējama Jāņa Pāvila II kanonizācija. Mani ļoti

iepriecināja tas, ka abi šie Pāvesta lēmumi publiskoti vienā dienā, es tajā saskatu liecību tai garīgajai saskaņai un uzskatu sakritībai, kas valdīja šā izcilā Pāvesta un mana mīlotā priekšgājēja starpā.

Enciklikā Pāvests mums atgādina, ka ticība Jēzum Kristum un visam, ko Viņš mums ir atklājis, kopš apustuļu laikiem ir palikusi tā pati. **“Kā tas ir iespējams? Kā mēs varam būt droši, ka pēc gadsimtiem mēs varam sastapt ”patieso Jēzu?”**[1] Atbilde uz šo jautājumu, ko uzdod daudzi mūsu laikabiedri, pilnīgi pamatoti reducējas uz vienu: pateicoties Baznīcai. **”Baznīca kā ikviena ģimene nodod saviem bērniem savu atmiņu krājuma saturu. Kā to izdarīt, lai nekas neietu zudībā, bet, gluži otrādi, lai ticības mantojumā viss kļūtu aizvien dziļāks? Caur apustulisko Tradīciju, kas Baznīcā ir uzglabāta ar Svētā Gara palīdzību.”**[2]

Šī tālāknodošana, ko veic Baznīca, ir aktuāla aizvien un galvenokārt aptver ticības apliecības un arī citus Maģistērija dokumentus, kas izskaidro ticības mācību. Tāpēc Ticības gada mēnešos mēs cenšamies ar Katoliskās Baznīcas katehisma vai tā Kompendija starpniecību iedziļināties Ticības apliecinājumā. Mēs arī priecājamies par to, kā mūsu ticība staro no visu to svēto dzīves, ar kuriem mēs tiekamies liturģiskā gada gaitā. Brīnums, kas tiek piedēvēts mīlotā dona Alvaro starpniecībai, kalpo mums par vēl vienu pamudinājumu, lai iemiesotu dzīvē Opus Dei garu, kas ir “**sens kā Evaņģēlijs un jauns kā Evaņģēlijs**”[3]: cenšanās uz svētumu ikdienišķajā dzīvē. Dievs to uzticēja svētajam Hosemarijam, lai tas iespiestos dziļi viņa un daudzu citu cilvēku dvēselēs. Kad ziņa tikko parādījās, es aicināju jūs vairāk iedziļināties dona Alvaro svētajā atbildē: viņa uzticībā Dievam,

Baznīcai, Pāvestam, viņa pilnīgajā saskaņā ar Darba garu, ko viņš bija saņēmis no svētā Hosemarijas un nodevis tālāk mums visā tā pilnībā.

Un tagad es vēlos pakavēties pie vēl kādas raksturīgas Baznīcas iezīmes – svētuma. Lai palīdzētu mums pienācīgi novērtēt šo realitāti, Benedikts XVI norādīja uz to, ka šajā Ticības gadā “šī Gada gaitā būs izšķiroši no jauna caurlūkot mūsu ticības vēsturi, kurā iezīmējas neizmērojamais svētuma un grēka saauduma noslēpums.”[4] Pārdomas par Baznīcas svētumu, kas izpaužas tās mācībā, tās struktūrās, tik daudzajos tās dēlos un meitās vēstures gaitā, lai vada mūs uz dziļu pateicību trīskārt svētajam Dievam, kas ir visa svētuma avots, uz apziņu par to, ka mūs ieskauj Vissvētās Trīsvienības mīlestība uz mums. Kā mēs attiecamies pret katru no dievišķajām Personām? Vai mēs

izjūtam vajadzību mīlēt katru no tām
to atšķirībā?

Vatikāna II Koncils, runājot par
Baznīcas būtību, izceļ trīs aspektus,
kuros it īpaši izpaužas tās
noslēpums: tā ir Dieva tauta, mistiskā
Kristus Miesa, Svētā Gara templis;
plašāk šie aspekti ir aplūkoti
Katoliskās Baznīcas katehismā. [5]
Katrā no tiem izpaužas svētuma
iezīme, kas, tāpat kā citas iezīmes,
dara Baznīcu atšķirīgu no ikvienas
citas cilvēku apvienības.

Apzīmējums *Dieva tauta* norāda
atpakaļ – uz Veco Derību. Jahve
izvēlējās Izraēli par savu īpašo tautu,
kā priekšvēstnesi un pareģojumu
galīgajai Dieva tautai, ko Kristus
iedibinās caur Krusta Upuri. “*Bet jūs
esat izredzētā cilts, ķēnišķīgā
priesterība, svētā tauta, iegūtie laudis,
lai paustu Tā varenos darbus, kas jūs
aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā
gaismā.*” [6] “**Gens sancta, svēta**

***tauta, ko veido radības, kam
piemīt vājības. Šī šķietamā
pretruna iezīmē vienu Baznīcas
noslēpuma aspektu. Baznīca ir
dievišķa, bet tajā pašā laikā arī
cilvēciska, jo tā sastāv no
cilvēkiem, un mums cilvēkiem
piemīt trūkumi: omnes homines
terra et cinis (Sīr 17,32), cilvēki visi
– pīšļi un pelni.”[7]***

Šai patiesībai būtu jārosina mūs uz
nožēlu, uz mīlestības sāpēm, uz
labošanos, bet nekādā gadījumā tā
nedrīkst izraisīt mūsos drosmes
zaudēšanu vai pesimismu.

Neaizmirsīsim, ka pats Jēzus Baznīcu
salīdzināja ar tīrumu, kurā kopā aug
gan kvieši, gan nezāles, un arī ar
zvejnieku tīklu, kas savāc dažādas
zivis – labās un sliktās, taču galīgi tās
tiks sašķirotas tikai laiku beigās.[8]

Vienlaicīgi mums jāatzīst, ka jau
tagad pasaulē labā ir vairāk nekā
ļaunuma, žēlastība ir stiprāka par
grēku, pat ja dažkārt tās darbība ir

mazāk redzama. ***“Gadās, ka tik daudzu ticīgo personiskais svētums – toreiz un tagad – nav ārēji uzkrītošs. Bieži vien mēs nepamanām parastus cilvēkus, vienkāršus, bet svētus, kas dzīvo un strādā starp mums un mums līdzās. No zemes skatupunkta labāk redzam grēkus un neuzticību: šīs lietas vairāk krīt acīs.”***[9] Dievs vēlas, lai Viņa dēli un meitas no Opus Dei un daudzi citi kristieši visiem cilvēkiem pasaulē atgādinātu par to, ka ***“viņi ir saņēmuši šo aicinājumu uz svētumu un ka viņiem jācenšas atbildēt uz žēlastību un būt personiski svētiem.”***[10]

Baznīca ir *mistiskā Kristus Miesa*. “Laika gaitā Kungs Jēzus veido Savu Baznīcu ar sakramentu palīdzību, kas izplūst no Viņa dievišķās pilnības. Pateicoties šiem līdzekļiem Baznīcas locekļi kļūst par Kristus nāves un augšāmcelšanās noslēpuma

līdzdalībniekiem caur Svētā Gara žēlastību, kas Baznīcu dara dzīvu un darbīgu.”[11]

Baznīca tāpat “ir svēta, kaut arī tās klēpī ir grēcinieki, jo tai nav cita dzīvības avota kā žēlastība. Baznīcas locekļi, ja tie dzīvo tās dzīvi, patiešām tiek svētdarīti. Ja viņi no Baznīcas atkrīt, viņi grēko un aptraipa savas dvēseles, un tas apgrūtina Baznīcas svētuma starojuma izplatīšanos (..). Baznīca cieš un nožēlo par šiem grēkiem, un caur Kristus Asinīm un Svētā Gara dāvanām tai ir vara no tiem atbrīvot.”[12]

“Pirmām kārtām miesa norāda mums uz dzīvu realitāti. Baznīca nav sociāla, kulturāla vai politiska apvienība, bet gan dzīva miesa, kas atrodas ceļā un darbojas vēsturē. Un šai miesai ir galva – Jēzus, kas rāda tai ceļu, baro to un aizstāv (..). Tāpat kā ķermenim, lai tas

dzīvotu, ir nepieciešams, lai tajā cirkulētu dzīvības sula, tāpat arī mums ir jāļauj, lai Jēzus darbotos mūsos, lai vadītu mūs ar savu Vārdu, lai barotu un dzīvinātu mūs ar savu euharistisko klātbūtni, lai ar savu mīlestību dāvātu spēku mūsu tuvākmīlestībai. Un tā vienmēr! Vienmēr, vienmēr! Mīlie brāļi un māsas”, uzsver Svētais Tēvs, “paliksim vienoti ar Jēzu, nostiprināsimies Viņā, veidosim savas dzīves saskaņā ar Viņa Evaņģēliju, uzturēsim sevi ar ikdienas lūgšanu, Dieva Vārda klausīšanos un līdzdalību sakramentos.”[13]

Ir acīmredzams, ka cilvēka ķermenis sastāv no dažādiem orgāniem un locekļiem, katrs no kuriem pilda savu funkciju galvas vadībā visa organisma kopējam labumam. Tāpēc Baznīcā pēc Dieva gribas “**ir daudzveidīgas un atšķirīgas funkcijas un uzdevumi; nepastāv**

**nonivelēta vienveidība, bet gan
dāvanu bagātība, ko izdala Svētais
Gars. Taču pastāv kopība un
vienotība: visi atrodas
savstarpējās attiecībās un visi dod
savu ieguldījumu, lai veidotu vienu
kopīgu dzīvu ķermeni, kas ir cieši
saistīts ar Kristu.”[14] Šai vienotībai
ar Kristu, neredzamo Baznīcas
Galvu, nepieciešamības gadījumā
jāizpaužas kā dziļai vienotībai ar
redzamo Galvu – Romas virspriesteri
un ar bīskapiem, kas ir kopā ar
Apustulisko Krēslu. Sekojot svētā
Hosemarijas piemēram, ik dienas
lūgsimies par to, lai svētajā Baznīcā
visi būtu vienoti.**

Kopš seniem laikiem tiek sacīts, ka
Svētajam Garam mistiskajā Kristus
Miesā ir tā pati funkcija, kas dvēselei
cilvēka ķermenī. Tā uztur tajā
dzīvību, sargā tā vienotību un dod
iespēju attīstīties, līdz tas sasniedz
tādu pilnību, kādu Dievs Tēvs tam ir
paredzējis. **“Baznīca nav lietu un**

**interēšu sakopojums, tā ir Svētā
Gara templis, tā ir templis, kurā
darbojas Dievs, kurā ikviens no
mums caur Kristības žēlastību ir
dzīvs akmens. Tas nozīmē, ka
Baznīcā neviens nav nederīgs (..).
Neviens nav otršķirīgs.”[15]**

Tā kā mēs kristieši esam vienas
Mistiskās Miesas locekļi, mēs varam
palīdzēt un mums jāpalīdz cits citam
sasniegt svētumu pamatojoties uz
svēto sadraudzību, ko mēs
apliecinām Apustuļu ticības simbolā.
No vienas puses tas nozīmē, ka visi
ticīgie ir līdzdalīgi pie Dieva
bagātībām (*magnalia Dei*), kas mums
tiek dāvētas ticībā, sakramentos un
dažādās garīgās dāvanās. No otras
pusēs “šī izteiksme “Svēto komūnija”
apzīmē sadraudzību starp svētām
personām (*sancti*), tāpat starp tiem,
kas caur žēlastību ir savienoti ar
mirušo un augšāmcēlušos
Kristu”[16]: svētie Debesīs, dvēseles,
kas atrodas šķīstītavā un tie, kas vēl

ir uz zemes un izcīna iekšējās dzīves
cīņas. Mēs visi veidojam vienu
ģimeni, Dieva bērnu ģimeni, lai
slavētu Vissvēto Trīsvienību: cik ļoti
mēs par to rūpējamies?

Svētais Hosemarija, meditējot par šo
ticības patiesību, izjuta dziļu
mierinājumu, jo neviens kristītais
nevar justies vientuļš – ne savā
garīgajā cīņā, nedz arī materiālajās
grūtībās. Šo viņa drošību mēs
redzam šajā grāmatas *Ceļš* punktā:
**“Svēto Sadraudzība. Kā tev to
paskaidrot? Vai tu zini, ko miesai
nozīmē asins pārļiešana? Tad, lūk,
Svēto Sadraudzība ir kaut kas
līdzīgs, bet – dvēselei.”**[17] Un
nedaudz tālāk viņš papildina: **“Tev
būs vieglāk izpildīt savu
pienākumu, ja domāsi par to
palīdzību, kādu tev sniedz tavi
brāļi, kā arī par palīdzību, kuru tu
dažkārt nesniedz viņiem, kļūdams
tiem neuzticīgs.”**[18]

Aizvien saglabāsim drosmi, mani dēli un manas meitas! Pat ja mums dažkārt gadās paklupt, pat ja dažkārt mēs jūtamies vāji un bezspēcīgi garīgajā cīņā – ar Dieva žēlastības palīdzību vienmēr ir iespējams no jauna uzsākt ceļu uz svētumu. Mūs ieskauj liels skaits svēto – tie ir cilvēki, kas ir uzticīgi Dievam un kas savā iekšējā dzīvē pastāvīgi atkal un atkal sāk ceļu no jauna.

No otras puses, mums tikai jāpaceļ savas acis uz Debesīm. Un arī Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētki, ko svinēsim 15. augustā, nostiprina šo pārlicību. Paļaujoties uz Jēzus Kristus starpniecību, kas vienmēr mūs aizstāv Dieva Tēva priekšā [19], cik gan lielu mierinājumu, cik drošu patvērumu mēs izjūtam kontemplējot mūsu Māti, kura vienmēr rūpējas par kristiešu un visu cilvēku pestīšanu! Jaunavā Marijā Baznīca jau ir sasniegusi savu

pilnību sakarā ar to, ka viņā nav ne traipa, ne grumbas [20]. Mums, ticīgajiem, joprojām jāturpina šī cildenā cīņa par svētumu, pilnībā distancējoties no grēka. Tāpēc mēs paceļam savas acis uz Mariju, kas staro kā visu tikumu paraugs visai izvēlēto kopībai [21]. Vērsīsimies pie viņas visu Baznīcas likstu un mūsu personisko grūtību gadījumos.

“Vissvētākā Māte! Piesauc Viņu skaļāk. Viņa uzklausīs tevi. Viņa redz, ka esi briesmās. Reizē ar sava Dēla žēlastību Viņa dāvās tev savu maigumu un mierinājumu. Un tu sajūtīsi sevī spēku jaunai cīņai.”[22]

Lai šis lūguma sauciens ar lielu spēku paceļas uz Debesīm no visām zemes malām, kad mēs 15. augustā atjaunosim Opus Dei veltīšanu maigajai un bezvainīgajai Jaunavas Marijas Sirdij. Dziļi vienoti lūgšanā, lūgsim no Dieva visas tās žēlastības,

kas ir vajadzīgas pasaulei, Baznīcai
un katram no mums.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Sítio da Aroeira, 2013. gada 1.
augustā.

[1] Pāvests Francisks, Enciklika
Lumen fidei, 29.06.2013, Nr. 38.

[2] *Turpat*, Nr. 40.

[3] Sv. Hosemarija, *Vēstule*,
09.01.1932., Nr. 91.

[4] Benedikts XVI, Apustuliskā
vēstule, *Porta fidei*, 11.10.2011., Nr.
13.

[5] Sal. *Katoliskās Baznīcas
katehisms*, Nr. 781-810.

[6] 1 *Pēt* 2, 9.

[7] Sv. Hosemarija, *Sprediķis*
“*Uzticība Baznīcai*”, 04.06.1972.

[8] Sal. *Mt* 13, 24-30; 47-50.

[9] Sv. Hosemarija, *Sprediķis*
“*Uzticība Baznīcai*”, 04.06.1972.

[10] *Turpat*.

[11] Pāvils VI, Svinīgais Ticības
apliecinājums (*Dieva tautas Credo*),
30.06.1968, Nr. 21.

[12] *Turpat*, Nr. 22.

[13] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā
19.06.2013.

[14] *Turpat*.

[15] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā
26.06.2013.

[16] *Katoliskās Baznīcas katehisma kompendijs*, Nr. 195.

[17] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 544.

[18] *Turpat*, Nr. 549.

[19] Sal. *Ebr* 7, 25.

[20] Sal. *Ef* 5, 27.

[21] Sal. Vatikāna II Koncils,
Dogmatiskā konstitūcija *Lumen
gentium*, Nr. 65.

[22] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 516.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu.)

dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-augusts-2013/ (6.08.2025)